

ما چند نفریم!

دختر این مادر می گوید: «خانم معلم ما می گوید شما ماشاءالله چقدر بزرگ شده اید؛ قدری که کلاستان کوچک به نظرم می آید. اما من می گویم: «کلاس کوچک است و این روح بزرگ معلم است که توانسته بچه ها را در این محیط کوچک و فشرده، به آینده ای روشن هدایت کند.»

مادر می گفت، وقتی اولین بار از دخترم پرسیدم کلاستان چند نفره است. او پاسخ شیرینی داد: «مامان! ما با خانم معلممان ۳۶ نفریم!»

تکرار کردم: «یعنی شما ۳۵ نفر هستید؟»
و دخترم باز هم با سادگی و صفای کودکانه اش گفت: «نه. گفتم که ۳۶ نفریم.»

و این یعنی دانش آموز هیچ گاه آموزگارش را نادیده نمی گیرد. ما که نتوانستیم از روی این عکس کوچک نفرات حاضر را به درستی بشماریم. اما حتماً یکی دو نفر دیگر در گوشه و کنار بودند که ما آن ها را نمی دیدیم. از خداوند می خواهیم همه ی خدمتگزاران پیدا و ناپیدای کلاس های درس، همه ی دانش آموزان و همه ی آموزگاران را حفظ کند.

این مادر گرامی نمی خواست نامش در مجله بیاید، برای همین اجازه گرفتیم تا مطلب را به این صورت از قول ایشان درج کنیم.

مادر محترم و ریزبینی این عکس را با تلفن همراه از کلاس دخترش گرفته و برای ما فرستاده است.

هم نگران و هم خوشحال است. نگران از کوچکی کلاس و تراکم دانش آموزان و شاد از بزرگ شدن دخترش. او یک نکته ی دیگر را هم به ما گفته است.

گفته است که خوشحالم دخترم می تواند به زودی از این کلاس و مدرسه برود، اما پیدا کردن مدرسه ی خوب هم داستانی دارد. دخترم فقط به عشق آموزگار دلسوز و با تجربه اش و هم کلاسی های خوبش این فضای تنگ و باریک را تحمل می کند.

دخترم دوستان خوبی دارد.

آن ها وقتی به قصد خانه از کلاس خارج می شوند، به هم کمک می کنند وسایل خود را جمع کنند. هیچ مداد و خودکار و کتاب و دفتری گم نمی شود. این هم به یمن حضور و آموزش های دلی و اخلاقی خانم آموزگار است.

همان طور که در عکس ملاحظه می کنید، زیر پای دانش آموزان کیسه هایی وجود دارد. آن ها مکان مناسبی برای آویختن لباس های زمستانی یا لباس های ورزشی خود ندارند. بنابراین، آموزگار دوراندیش گفته است بچه ها کیسه هایی با خود بیاورند و لباس های اضافه را در آن نگه دارند.